

Danmark. Bestemmelserne her synes mig mindre korrekt affattede. — Jeg skal i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at en dansk Sognepræst nylig er blevet ansat som Præst i et norsk Sognekald. Ved den Lejlighed blev der trods den store Mangel paa Teologer i Norge krævet af denne Mand, som var præsteviet, at han skulde tage teologisk Embedseksamen ved Universitetet i Christiania. Man lægger altsaa i den norske Kirke meget stærk Vægt paa at faa Mænd, der har norsk Eksamen, og man anser det ikke for tilstrækkeligt, at vedkommende tidligere har taget teologisk Embedseksamen, end ikke ved Københavns Universitet, hvor der dog utvivlsomt stilles større Krav til Uddannelse end i Christiania. Lovforslaget derimod stiller sig liberalt overfor Anstalter med en daarligere Uddannelse, idet det gælder om mange amerikanske og for øvrigt ogsaa flere tyske Universiteter og Eksamenskommissioner, at de Krav, der stilles, er langt ringere end dem, vi er vant til at stille herhjemme. Selv om man ikke vil gaa saa vidt, at man vil kræve teologisk Prøve af Præsterne i Stykke 1, mener jeg, at man med Rette maa kræve af de udenlandske, ikke præsteviede Kandidater, som omhandles, at de gennemgaar det danske Pastoralseminarium, for at de kan faa den nødvendige Oplæring i præstelig Tjeneste og Kendskab til dansk Kirkeordning.

Da man i Stykke 1 særlig tænker paa sønderjyske Kandidater, er der Grund til at minde om, at det sønderjyske kirkelige Udvalg udtrykkelig udtaler Ønske om følgende: „Endnu ikke ansatte Nordslesvigere med tysk teologisk Embedseksamen bør opholde sig et Studieaar i Danmark efter nærmere Regler. . . . ; før de ansættes som danske Præster, maa de aflægge Prøve ved Pastorseminariet i København“. Det forekommer mig, at dette er sømmeligt og rimeligt; jeg kan ikke paa nogen Maade se, at der er Grund til uden videre at tage dem for gode Varer, som den højtærede Kirkeminister altsaa vil gøre.

Men dette er dog for mig ikke det afgørende, det afgørende er, at ifølge dette første Afsnit vil man ikke kræve, at disse fremmede Præster aflægge det danske Præsteløfte, og det forbyrder mig unægtelig, at dette uhyre vigtige Punkt, saa vidt jeg hørte, ikke har været omtalt af nogen af de andre ærede Ordførere. Vi staar her overfor et Lovforslag, som er i Færd med at indføre en Ordning i vor danske Kirke, som er en afgjort Fornyelse, idet der ifølge dette Lovforslag vil komme

Præster ind, som har Lærefrihed, ikke har aflagt noget Præsteløfte, som, kort sagt, bliver af den Slags, vi ved, den højtærede Kirkeminister i saa høj Grad ønsker; paa sine utallige Møder rundt omkring i Landet slaar han stadig til Lyd for, at det, vi bør have her i Landet, er Lærefrihed i Kirken. Ministeren synes altsaa, at det er rimeligt, at vi faar en saadan Ordning i vor Kirke, og Præstemangelen skal nu benyttes som Løftestang til at faa Præster, der ikke har aflagt Præsteløfte.

Biskop Wegener og Biskop Poulsen har med Rette gjort opmærksom paa, at det dog maa være en nødvendig Forudsætning for at aabne Adgang for Udlændinge, at vi ikke her i Landet faar Præster, som Biskopperne ikke kan meddele Kollats. Hvad enten de nye Præster ikke har aflagt Præsteløfte, eller det er Mænd, der har aflagt et saadant, maa de for at faa Kollats selvfølgelig aflægge det Præsteløfte, som bruges i den danske Folkekirke. Selv om vedkommende har aflagt et Præsteløfte, som indeholder noget, der ligner det, som vi aflægge Løfte paa i vor Kirke, maa man erindre, at dette er aflagt til den landskirkelige Styrelse, som de forlader; det maa kræves af vort Lands Kirke, at man nu tilkendegiver, at man er villig til at gaa ind under dens Ordning. Det Præsteløfte, vor Kirke har fra 1870, angaar ikke blot Læren, hvad der er naturligt, men angaar ogsaa ganske særligt Trosbekendelsen, som i vor Kirke spiller en ganske særlig Rolle, og det vil sikkert være alle bekendt, hvordan man i Tyskland i høj Grad stiller sig afvisende overfor den apostoliske Trosbekendelse. Endelig angaar vort Præsteløfte hele Kirkeordningen, Præsten lover udtrykkelig med al skyldig Lydighed at rette sig efter de kirkelige Love og Anordninger. Overhovedet er Præsteløftet en Forudsætning for, at en dansk Biskop kan meddele Kollats, og en ny Lov kan ikke se bort fra dette. Mit Parti vil kræve, at den danske Kirkeordning bliver overholdt her.

Det samme gælder i Virkeligheden og selvfølgelig, kunde jeg sige, de under Stykke 2 og 3 nævnte præsteviede Personer, som eventuelt vil kunne tænkes at overgaa i folkekirkelig Tjeneste. Hvad de under Punkt 2 nævnte Frimenighedspræster angaar, er det bekendt, at der indenfor den grundtvigske Frimenighed er et meget stærkt Krav oppe, i alt Fald visse Steder, om Lærefrihed, navnlig naar det gælder Folkekirken. Vi har en ikke ubekendt, fremragende Frimenighedspræst i Jylland,